

BÀI VĂN TẢ VỀ NGƯỜI ÔNG KÍNH YÊU CỦA EM

1. Dàn ý tả về người ông kính yêu của em

a. Mở bài: Giới thiệu ông của em.

b. Thân bài:

- Giới thiệu bao quát.

- Giới thiệu chi tiết:

+ Tả ngoại hình:

- Năm nay, ông em 75 tuổi.
- Ông cao khoảng gần mét bảy. Khuôn mặt ông hơi tròn.
- Mái tóc ông màu muối tiêu, dày và cứng.
- Lông mày đậm, hơi xếch.
- Ông luôn tươi cười.
- Ông già nên phải đi khom khom.

+ Tả tính tình:

- Ông rất tận tụy với công việc và hòa nhã với đồng nghiệp.
- Cần mẫn làm việc, tuổi trẻ của ông luôn đặt công việc lên hàng đầu.
- Chăm lo cho con cái rất chu đáo.
- Yêu thương mọi người.
- Giúp đỡ người có hoàn cảnh khó khăn.
- Ông thường dạy em về lòng thương người, lễ phép và sống lễ nghi.

c. Kết bài:

- Nêu cảm nghĩ về ông và tình cảm dành cho ông.

- Em rất tự hào về ông.

- Ông là chỗ dựa vững chắc của em.

- Ông là nguồn động viên để em vững bước trên con đường học tập.

- Ông là tượng đài tráng lệ trong em.

2. Viết bài văn tả về người ông mà em yêu mến nhất – Số 1

Gia đình là mái ấm hạnh phúc nhất của mỗi con người. Từ nhỏ, bố mẹ em thường xuyên đi công tác xa nhà nên ông là người gần gũi với em nhất. Ông là người mà em kính yêu nhất. Ông đã luôn yêu thương và chăm sóc cho em trong suốt quãng thời ấu thơ.

Ông em năm nay đã tròn tám mươi tuổi nhưng ông vẫn còn nhanh nhẹn lắm. Ông có dáng người gầy gầy. Khuôn mặt sạm lại với nhiều nếp nhăn của những ngày tháng khó khăn, vất vả mà ông đã đi qua trong cuộc đời mình. Khuôn mặt vuông vuông chữ điền, nước da sạm lại với nhiều chấm đồi mồi, đôi mắt lại đầy những vết chân chim, vậy mà ông em trông vẫn đẹp lão lắm. Mái tóc ông đã bạc phơ theo màu của thời gian. Tuy tóc đã bạc nhưng mái đầu ấy luôn được ông cắt tỉa gọn gàng và chải ngược ra sau để lộ vầng trán cao cao, hằn in những dấu vết của tuổi già. Mỗi khi ông mặc chiếc áo bà ba màu xám, cùng với khuôn mặt hiền từ trông ông như ông bụt nhân đức bước ra từ những trang truyện cổ tích. Đôi mắt ông vẫn sáng trong như vì sao trên bầu trời, nhìn rõ được mọi vật xung quanh. Mỗi khi ông mỉm cười, đôi mắt ông dịu hiền khó tả, hàm răng bị mai một vì tuổi già cũng lộ ra. Hàm răng mất

đi mấy chiếc nên cái miệng ông hơi móm mém khi nói, khi cười. Tôi rất thích đôi bàn tay của ông. Đôi bàn tay của ông tuy đã yếu, những đường gân tay nổi hẳn lên nhưng hằng ngày ông vẫn làm những việc nhỏ trong gia đình như chăm sóc cây cối, cho chim ăn.

Ông thường mặc trang phục rất giản dị. Ở nhà ông chỉ mặc áo sơ mi, áo phông cùng chiếc quần dài ống rộng, khi đi ra ngoài hay đến những dịp lễ quan trọng, ông lại khoác lên mình khi thì bộ quần áo ka-ki đậm màu, khi thì bộ com-lê trung tuổi khiến cho ông trở nên đầy uy thế. Ông em rất thích đọc sách, ngày ngày, ông đều đeo chiếc kính lão nhỏ, ngồi trước ban công đọc những cuốn sách về mọi lĩnh vực, vậy nên ông có một kho kiến thức sâu rộng. Bố mẹ em thường xuyên đi công tác xa nhà, chính ông là người hàng ngày đưa đón em đi học, dạy em học bài. Ông thường kể cho em nghe những câu chuyện về ngày xưa, về chiến tranh, về cuộc sống con người, những tập tục truyền thống. Giọng nói của ông rất ấm áp và hiền từ, mỗi lần nghe ông kể, em đều bị cuốn hút như chính mình đang là một nhân vật trong mỗi câu chuyện của ông vậy. Nhờ có những câu chuyện của ông mà em khôn lớn nên người. Ông em là một người tuyệt vời nhưng sương gió cuộc đời đã khiến ông dần dần yếu đi. Những cơn ho hàng đêm không ngừng làm dang dở giấc ngủ của ông. Nhìn ông như thế, em cảm thấy lòng mình thật xót xa.

Ông là người ông đáng kính nhất của em, em mong ông luôn khỏe mạnh sống thật lâu. Giờ đây, khi em có thể tự chăm sóc cho bản thân, nhưng em vẫn luôn khao khát được ông nâng niu, âu yếm trong lòng. Cả cuộc đời ông đã hi sinh hết mình vì con vì cháu. Thương ông, em hứa sẽ cố gắng học tập thật tốt để đền đáp tình yêu thương vô bờ bến mà ông dành cho em.

3. Viết bài văn tả về người ông mà em yêu mến nhất – Số 2

Trong gia đình, tôi yêu quý tất cả mọi người, nhưng người mà tôi yêu mến nhất, kính trọng nhất vẫn là ông ngoại. Bất cứ lúc nào, hình ảnh của ông cũng thật ngọt ngào trong trái tim tôi.

Ông tôi chưa già lắm đâu, chỉ khoảng bảy mươi thôi. Dáng ông tầm thước như bao cụ già khác. Khuôn mặt sạm lại với nhiều nếp nhăn của những ngày tháng khó khăn, vất vả. Gian khổ nhất là những năm tháng trong chiến trường miền Đông Nam Bộ xưa kia. Khuôn mặt vuông vuông chữ điền, nước da sạm lại với nhiều chấm đồi mồi, đuôi mắt lại đầy những vết chân chim; vậy mà ông tôi trông vẫn đẹp lão lắm. Đặc biệt là với tôi, ông quả thật đẹp. Hạnh phúc nhất là được nằm trong lòng ông, tay vuốt ve chòm râu điểm bạc, ngược nhìn đôi mắt ấm áp, hiền từ của ông. Lúc đó tôi có cảm giác như đang ở trong truyện cổ tích, như có ông Bụt ở bên với bao phép màu tốt lành và đẹp đẽ.

Ông thường mặc trang phục rất giản dị. Ở nhà ông chỉ mặc áo sơ mi, áo phông cùng chiếc quần dài ống rộng, khi đi ra ngoài hay đến những dịp lễ quan trọng, ông lại khoác lên mình khi thì bộ quần áo ka-ki đậm màu, khi thì bộ com-lê trung tuổi khiến cho ông trở nên đầy uy thế. Ông em rất thích đọc sách, ngày ngày, ông đều đeo chiếc kính lão nhỏ, ngồi trước ban công đọc những cuốn sách về mọi lĩnh vực, vậy nên ông có một kho kiến thức sâu rộng. Bố mẹ em thường xuyên đi công tác xa nhà, chính ông là người hàng ngày đưa đón em đi học, dạy em học bài. Ông thường kể cho em nghe những câu chuyện về ngày xưa, về chiến tranh, về cuộc sống con người, những tập tục truyền thống. Giọng nói của ông rất ấm áp và hiền từ, mỗi lần nghe ông kể, em đều bị cuốn hút như chính mình đang là một nhân vật trong mỗi câu chuyện của ông vậy. Nhờ có những câu chuyện của ông mà em khôn lớn nên người. Ông em là một người tuyệt vời nhưng sương gió cuộc đời đã khiến ông dần dần yếu đi. Những cơn ho hàng đêm không ngừng làm dang dở giấc ngủ của ông. Nhìn ông như thế, em cảm thấy lòng mình thật xót xa.

Trên khuôn mặt ông còn có điểm nhấn là bộ râu. Ông tôi để râu trông thật hiền lành, bộ râu ấy cũng bạc phơ như mái tóc trông thật như phật sống. Đôi lông mày cũng chuyển sang màu

trắng nhìn ông với mái tóc bạc đôi lông mày cùng nước da hồng hào ấy nhìn thật đẹp lão biết bao. Ông là một người liêm khiết nhất mà tôi từng thấy. Khi nhà nước tặng ông một mảnh đất trên thủ đô thì ông lại từ chối. Ai cũng bảo rằng ông quá liêm khiết nếu như ông nhận miếng đất ấy thì bây giờ con cháu có thể sung sướng trên hà nội rồi. Bởi dẫu gì có một mảnh đất trên thủ đô cũng rất có giá. Thế nhưng ông nhất định không nhận, ông quả thật là liêm khiết hết mức. Và điều đó rất đáng để tôi học tập và noi theo. Mỗi khi buồn tôi thường đến bên ông để vuốt ve mái tóc bạc trắng ấy, vuốt râu của ông và nghe giọng cười khảnh khảnh giòn giã của nội. Những nét đẹp trên khuôn mặt nội hay vẻ đẹp tâm hồn đều làm cho tôi thấy yêu quý và khâm phục trân trọng nội tôi nhiều hơn.

Từ khi nghỉ hưu, ông nội em làm tổ trưởng tổ dân phố. Bà con ở khu tập thể cũng như tổ dân phố rất yêu quý và kính trọng ông nội của em vì ông nội em rất tốt bụng và luôn gương mẫu trong công việc của khu tập thể, của tổ dân phố.

Ông nội em là người ông vô cùng đáng kính trọng của em. Em yêu quý và biết ơn ông nội của em nhiều lắm. Em mong ước lớn lên em được như nội, luôn sống trong sự yêu thương và kính trọng của mọi người.